

pravi dalje, „v duhovski stan, ali vendar nisem zapustil teh otrok. Dal sem ju lepó krščanski odgojiti in jima takó pripravil zaklade, ki so več vredni, nego zakladi vseh kraljev tega svetá. A vest mi je očitala, da jima krivico delam, ako jima odtegujem posvečno srečo, katero bi uživala na tvojem dvoru. Ko sem bil tedaj nenadoma semkaj poslan, zdelo se mi je, da se je zgodilo po previdnosti božje zavoljo otrok; zatorej sem ju vzel s seboj. A resnično ti povem, ako bi se tvoje srce ne bilo odprlo luči sv. vere in bi se ti ne bil odrekel svojim malikom, jaz bi bil otroka zopet nazaj odpeljal in skrivnost njunega roda bi bila ostala zakopana v mojih prsih.“

„Občudujem pota božje previdnosti,“ reče Boris, „in tudi tebe, božjega služabnika. Iz srca se ti zahvaljujem za neprecenljivi dar, ki sem ga zdaj dobil od tebe. Nadejam se, da bodeš tudi ti pri nas ostal in da bode od zdaj tvoja domovina tam, kder bodeta tvoja ljubljena otroka.“

Helena in Vladimir sta se tej prošnji pridružila, in ko se je Metod obotavljal, dejala sta: „Ali nečeš biti več najin oče, in hočeš, da bodeva vedno po tebi žalovala, ako otideš od naju?“

Prošnja otrok je ganila Metoda, da je obljubil ostati v Preslavi.

Borisovo dušo je luč sv. vere tako prešinila, da je začel lepoto in blagó tega sveta zaničevati ter je spoznal, da je vse nečimerno razven Bogú služiti, njega ljubiti in za svoje izveličanje skrbeti.

Zavoljo tega je postavil velik samostan, in ko je bil krščansko vero med svojim ljudstvom razširil in vladarstvo svojemu sinu izročil, podal se je v ta samostan kot menih. Ondu je sam za-sé mirno živel, zadovoljen, da je svojemu ljudstvu prižgal luč sv. vere in mu zapustil modrega in pobožnega vladarja. Metod je bil zvest Vladimirov svetovalec in mu je pomagal s svojimi modrimi sóveti težko breme vladarstva nositi. A Helena je svoje življenje Bogú darovala in šla tudi v samostan, kder je do smrti lepo pobožno živela in molila za srečo svojega ljubljenega bolgarskega ljudstva.

Jesus in sv. Peter.

(Národna legenda.)

Ko sta Jezus in sv. Peter po svetu hodila, prišla sta do možá, ki je ná njivi sejal.

„Kaj delaš?“ vpraša ga Jezus.

„Repo sejem.““

„Komú?“

„Sebi.““

Jezus in sv. Peter sta šla dalje in sta našla družega, ki je tudi sejal.

„Kaj delaš?“ vpraša zopet Jezus.

„Repo sejem.““

„Komú?“

„To Bog vé; kajti mnogo jih bode tukaj mimo šlo in marsikateri si bođe repo zmèknil in jo snedel.““

Temu drugemu sejalecu je toliko repe vzrastlo, da jo je komaj domóv žvozil; a prvemu samo jedna sama, ali ta tako debela, da jo je zase imel vse leto zadosti.

Zapisal J. S-a.